

Конституційний Суд України
вул. Жилянська, 14, г. Київ, 01033

Шемпель Наталія Олексіївна

Конституційне звернення

офіційне тлумачення статей п.5 ч.1 ст. 393, п.5 ч.1 ст. 425, ч.1 ст.446, ст. 507 КПК України стосовно прав особи, щодо якої застосовуються примусові заходи медичного характеру

Відповідно до ч.3 ст. 129 Конституції України основними засадами судочинства є забезпечення обвинуваченому права на захист і забезпечення апеляційного та касаційного оскарження рішення суду, крім випадків, встановлених законом.

З метою забезпечення реалізації цих конституційних прав та свобод, прошу дати офіційне тлумачення наступних статей КПК України:

П.5 ч.1 ст. 393 КПК України: Апеляційну скаргу мають право подати законний представник та захисник особи, щодо якої вирішувалося питання про застосування примусових заходів медичного характеру.

П.5 ч.1 ст. 425 КПК України: Касаційну скаргу мають право подати законний представник та захисник особи, щодо якої вирішувалося питання про застосування примусових заходів медичного характеру.

Ч.1 ст. 446 КПК України: Особи, визначені у статті 425 цього Кодексу, мають право подати заяву про перегляд судового рішення (Верховним Судом України) з підстави, передбаченої пунктом 1 частини першої статті 445 цього Кодексу, після його перегляду в касаційному порядку.

Ст. 507 КПК України: У кримінальному провадженні щодо застосування примусових заходів медичного характеру участь захисника є обов'язковою.

Ці статті неоднозначно застосовуються судами України.

В ході судового розгляду порушеної проти мене кримінальної справи я була визнана неосудною і суд першої інстанції 3 рази виносив рішення про застосування до мене примусових заходів медичного характеру 1 раз про зміну виду примусових заходів медичного характеру, які я оскаржила в Апеляційному суді м.

; Вищому спеціалізованому суді України з розгляду цивільних і кримінальних справ і Верховному Суді України. Суд першої інстанції також прийняв рішення про відмову в задоволенні моїх заяв про перегляд цих рішень суду за нововиявленими обставинами, які я також оскаржила в Апеляційному суді м. та Вищому спеціалізованому суді України з розгляду цивільних і кримінальних справ. Іноді суд брав до розгляду мої скарги, іноді відмовляв (я є дієздатною):

1. Згідно п. 23 постанови Пленуму Верховного Суду України № 7 від 03.06.2005р. «Про практику застосування судами примусових заходів медичного характеру та примусового лікування» неосудна особа, до якої застосовано примусові заходи

медичного характеру, може подавати апеляційні та касаційні скарги в разі, коли до неї не поставлено судом у порядку цивільного судочинства рішення про визнання її недієздатною;

2. Моя апеляція на рішення районного суду м. була взята до розгляду Апеляційним судом м. по ній суд виніс рішення і скасував рішення суду 1-ї інстанції;
3. Моя апеляція на рішення районного суду м. була взята до розгляду Апеляційним судом м. по ній суд виніс рішення і скасував рішення суду 1-ї інстанції;
4. Моя апеляція на рішення районного суду м. була взята до розгляду Апеляційним судом м., але г. суд прийняв рішення відмовити у прийнятті до розгляду моєї апеляції, так як я не маю права її подавати;
5. Моя апеляція на рішення районного суду м. згідно рішення не була взята до розгляду Апеляційним судом м., так як я не маю права її подавати;
6. За моєю касаційною скаргою на рішення Апеляційного суду м. від Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ 14.12.2015г. прийняв рішення відмовити у витребуванні кримінальної справи щодо мене в зв'язку з тим, що я не є особою, яка має право на касаційне оскарження вказаних судових рішень;
7. Верховний суд України 28.01.2016р. відмовив мені у допуску справи до провадження за моєю заявою про перегляд постанови Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 14.12.2015р. (вирішувалось процесуальне питання прийняття моєї касаційної скарги до розгляду), але не посилався на те, що я не маю права подати заяву про перегляд судового рішення;
8. За моєю касаційною скаргою на рішення Апеляційного суду м. (перегляд рішення суду за нововиявленими обставинами) Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ 04.04.2016р. прийняв рішення повернути мені мою скаргу в зв'язку з тим, що я не є суб'єктом касаційного оскарження вказаних судових рішень;
9. За моєю касаційною скаргою на рішення Апеляційного суду м. (вирішувалось процесуальне питання, по якому КПКУ (в редакції 1960р. чи 2012р.) подавати заяву про перегляд рішення, прийнятого по КПКУ 1960р., за нововиявленими обставинами) Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ 14.11.2016г. прийняв ухвалу про те, що касаційна скарга подана належною особою і 07.04.2016р. прийняв рішення задовольнити її.

В результаті неоднозначного застосування зазначених статей КПК України я після позбавлення волі у СІЗО на підставі незаконного рішення суду (моя апеляційна скарга розглянута не була, а призначений судом захисник хоч і був проти рішення, але апеляцію не подавав) була поміщена в заклад, де мене незаконно

4-ри місяці тримали в непридатних для нормального життя людини умовах (голод, холод, духота), які ображали мою людську гідність

, тобто було порушено вимогу ст. ст. 28 і 48

Конституції України.

В даний час внаслідок того, що рішення районного суду про зміну виду примусового лікування не було виконано судом, у суду немає підстав для продовження розгляду кримінальної справи і винесення щодо нього вироку, так як лікарі не знають, що треба подати заяву про припинення або продовження примусових заходів медичного характеру. В порушення ст. ст. 29 і 62 Конституції України

. До мене було застосовано не передбачений КК України вид покарання: безтермінове приміщення в заклад без права оскарження.

Я не маю можливості найняти адвоката, адвокати за призначенням не пишуть скарг на відверто незаконні рішення суду, а мої скарги суд не приймає до розгляду. В результаті незаконне рішення суду набирають законної сили. Ст. 507 КПК України про обов'язкову участь захисника у кримінальному провадженні судді зводять до забезпечення обов'язкової присутності захисника на судовому засіданні (при прийнятті ухвали Апеляційним судом участь захисника обмежилась його заявою, що він не подавав апеляційну скаргу на рішення, з яким він був не згоден).

Так, своїм рішенням Апеляційний суд зобов'язав Голову Регіонального центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги м.

забезпечити участь захисника під час апеляційного провадження в Апеляційному суді м. в судовому засіданні, хоча цей центр може забезпечити тільки явку захисника в суд (суд явно не збирався забезпечити мене захисником, який оскаржує рішення суду в касаційному порядку: повноваження захисника кінчалися апеляційним судом). В порушення ст. 59 Конституції України я була фактично позбавлена правової допомоги, хоча на всіх судових засіданнях були присутні захисники.

Внаслідок порушення вимог ст. 129 Конституції України обставини та докази, не враховані судом першої інстанції при прийнятті рішення, так і не були взяті судом до уваги, так як мої скарги, в яких я вказувала на них, не були взяті судом до розгляду. При перегляді рішень суду за нововиявленими обставинами я вже не можу посилатися на них, так як ці обставини і докази є в матеріалах справи і були відомі мені під час прийняття судами рішень.

Тільки через неоднозначне трактування зазначених статей КПК України судді виносили незаконні рішення про поміщенні здорової людини в заклад, сподіваючись, що оскаржені і скасовані вони не будуть.

Перелік документів і матеріалів, що додаються:

1. Постанова Пленуму Верховного Суду України № 7 від 03.06.2005р.;
2. Ухвала Апеляційного суду ;
3. Ухвала Апеляційного суду ;
4. Ухвала Апеляційного суду ;
5. Ухвала Апеляційного суду ;
6. Ухвала ВССУ від 14.12.2015р.;
7. Ухвала Верховного суду України 28.01.2016р.;
8. Ухвала ВССУ від 04.04.2016р.;
9. Ухвала ВССУ від 14.01.2016р.;
10. Ухвала Апеляційного суду ;
11. Конституційне звернення, документи і матеріали (2 примірника) .

« _____ » _____ 2016р.

Н.Шемпель